

Arrest

nr. 324 812 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 7 april 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 maart 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VOS, die *loco* advocaat C. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, dient op 14 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat verzoeker reeds op 30 augustus 2022 en 14 augustus 2023 verzoeken om internationale bescherming indiende in Duitsland.

1.3. Op 6 maart 2025 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.4. De Belgische autoriteiten richten op 7 maart 2025 een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten.

1.5. Op 12 maart 2025 erkennen de Duitse overheden verantwoordelijk te zijn en stemmen ze in tot terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-Verordening.

1.6. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie beslist op 27 maart 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 28 maart 2025 en is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam: N.
voornaam: S.
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Burundi*

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N., S., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Burundese nationaliteit te hebben, bood zich op 14/02/2025 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 14/02/2025 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 25/08/2022 en in Duitsland op 30/08/2022 en op 14/08/2023.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 06/03/2025. Hij verklaarde dat ongehuwd is en geen kinderen heeft. Hij verklaarde dat hij samen met zijn broer, zijnde N., M., geboren in 2002, en diens vrouw en kind, naar België gereisd is (OV [...] + OV [...]) en een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. Het gaat om meerderjarige familieleden met wie hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde verder dat hij geen familieleden heeft die in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde betrokkene een kopie neer van zijn geboorteakte met n° [...], vol. [...], afgegeven op 04/12/2017 te [...], evenals een kopie van een akte van gezinssamenstelling, met n° [...], afgegeven op 13/02/2019 te [...]. Ook legde hij een kopie neer van zijn paspoort met n° [...], afgegeven op 02/07/2021 en geldig tot 02/07/2031. Hij verklaarde dat hij zijn originele paspoort onderweg in Bosnië verloren heeft.

Gevraagd naar zijn reisroute verklaarde betrokkene dat hij Burundi op 04/09/2021 verlaten heeft omwille van politieke redenen. Hij verklaarde dat hij per vliegtuig via Ethiopië en Turkije naar Servië gereisd is, waar hij op 05/09/2021 aankwam. Daar verbleef hij ongeveer een week omdat hij moest wachten op de smokkelaars.

Vervolgens reisde hij verder naar Bosnië, waar hij gedurende lange tijd in een kamp zat. Hij verklaarde dat zij probeerden door te reizen, maar dat dit niet lukte. Hij verklaarde dat hij in augustus 2022 verder kon reizen, via Kroatië (1 nacht, doorreis), Slovenië, Italië en Zwitserland naar Duitsland. Hij gaf aan dat hij naar België wilde gaan, maar in Frankfurt gearresteerd werd en naar een opvangcentrum gebracht werd. Hij verklaarde

dat hij ongeveer 2,5 jaar in Duitsland verbleef en daarna naar België gereisd is, waar hij op 14/02/2025 aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat de mensenrechten er gerespecteerd worden. Hij stelde dat hij zich thuis voelt in België, er gerespecteerd wordt en dat België Burundi en de Burundese geschiedenis kent. Hij voegde eraan toe dat hij zich in België vrij voelt. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat de procedure er zeer lang duurt. Hij verklaarde dat hij in Duitsland geen antwoord gekregen heeft, tot het te laat was. Verder stelde hij dat hij zich in Duitsland ook niet vrij voelt zoals in België, dat hij geen Duits kon praten waardoor hij niet kon communiceren. Hij voegde eraan toe dat indien men een taal niet kan spreken, men geen hulp, niets kan vragen. Tenslotte gaf hij aan dat hij Duitsland ook moest verlaten en dat indien hij zou terugkeren naar Duitsland, hij teruggestuurd zal worden naar Burundi, waar zijn leven in gevaar is.

Op 07/03/2025 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Deze antwoordden op 18/03/2025 met een weigering.

Op 07/03/2025 werd eveneens een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Deze stemden op 12/03/2025 in met dit verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Hamburg. Hij dient zich aan te bieden bij LAB Oldenburg, Klostermark 70-80, 26135 Oldenburg.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 12/03/2025 in met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Middels het akkoord van 12/03/2025 hebben de Duitse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Duitsland. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Duitsland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Duitsland niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze vrees aldus ongegrond.

Betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland gearresteerd werd en zijn vingerafdrukken moest geven. Hij verklaarde dat hij naar een opvangcentrum gebracht werd en geen andere keuze had dan een asielaanvraag in te dienen. We wensen hieromtrent op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij in Duitsland gedwongen werd een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wensen we op te merken dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland en dat hij, indien hij geen verzoek in Duitsland wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Duitsland weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de

asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij zich in België thuis voelt en er gerespecteerd wordt. Hij gaf aan dat hij zich in België vrij voelt. Hij verklaarde dat hij niet wil terugkeren naar Duitsland omdat hij zich er niet zo vrij voelt als in België. Hij stelde dat hij geen Duits kon praten, waardoor hij niet kon communiceren en gaf aan dat men er, indien men de taal niet kan spreken, geen hulp, niets, kan vragen. We wensen echter te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Duitsland wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Verder wensen we op te merken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat de mensenrechten gerespecteerd worden in België. Hij stelde eveneens dat België Burundi en haar geschiedenis kent. We wensen echter te benadrukken dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM, en dat er derhalve kan aangenomen worden dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende niet langer uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginzel.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat de procedure er zo lang duurt. Hij verklaarde dat hij er geen antwoord gekregen heeft tot het te laat was en dat hij het land moest verlaten. Hij stelde dat indien hij zou terugkeren naar Duitsland, teruggestuurd zal worden naar Burundi, waar zijn leven in gevaar is. Vooreerst wensen we op te merken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men bij een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

We wensen er echter nogmaals op te wijzen dat Duitsland op 12/03/2025 instemde met de terugname van betrokkene op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit betekent dat het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Ook wensen we er op te wijzen dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, hij een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Duitsland kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een bron betreffende internationale bescherming in Duitsland is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Fachinger, Teresa; Stiller, Marlene & Hoffmeyer-Zlotnik, Paula, "Asylum Information Database - Country Report: Germany – 2023 update", laatste update op 05/06/2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Verder verwijzen we tevens naar het EUAA-rapport 'Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Germany' (German Federal Office for Migration and Refugees, 02.05.2023, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/2023-05/factsheet_dublin_transfers_de.pdf).

Het EUAA-rapport stelt dat in geval van terugkeer naar Duitsland (terugname, volgende verzoeken) de verzoeker wordt doorverwezen naar het verantwoordelijke opvangcentrum. De verzoekers krijgen een treinkaartje en een document om het verantwoordelijke opvangcentrum te vinden. De aanvrager reist zelfstandig naar het erkende opvangcentrum waar hij voedsel en onderdak krijgt. Een persoonlijke asielaanvraag wordt ingediend bij het lokale filiaal van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (BAMF) dat is toegewezen aan het verantwoordelijke opvangcentrum (EUAA-rapport, p. 6).

Volgens het AIDA-rapport zijn er geen rapporten die aantonen dat asielzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure problemen ondervinden bij het opnieuw toegang krijgen tot de asielpprocedure of andere problemen tegenkomen na de transfer naar Duitsland. Het stelt dat indien de verzoeker reeds een asielaanvraag deed in Duitsland, de verzoeker meestal verplicht is terug te keren naar de regio in Duitsland waar ze tijdens het eerste verzoek aan toegewezen werden. Indien hun eerste verzoek reeds voorwerp was van een weigering met een finale beslissing, is het mogelijk dat ze in een pre-verwijderingscentrum terechtkomen bij het arriveren in Duitsland (AIDA-rapport, p. 71). We wensen er nogmaals op te wijzen dat Duitsland instemde met de terugname van betrokkene op basis van art. 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door betrokkene in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Duitsland zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Asielzoekers hebben het recht op opvangmogelijkheden van het moment dat ze asiel aanvragen in akkoord met de Asielzoekers' Uitkeringen Wet (Asylbewerberleistungsgesetz). Ze ontvangen niet de volledige voordelen totdat ze formeel de status van asielzoeker krijgen via het afgeven van een aankomstcertificaat (Ankunftsnachweis) in het opvangcentrum tot dewelke ze worden toebedeeld. In de praktijk gebeurt dit meestal een paar dagen nadat ze zich aangemeld hebben bij de autoriteiten (AIDA-rapport, p. 131).

Het AIDA-rapport stelt dat er geen instanties zijn waarbij verzoekers geen toegang krijgen tot opvang wegens een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p. 149). Het EUAA-rapport stelt dat verzoekers die vinden dat niet aan hun recht op materiële opvangvoorzieningen wordt voldaan, zich kunnen wenden tot een administratieve rechtbank (en bijvoorbeeld een objectie/klacht/urgent verzoek kunnen indienen). Daarnaast hebben uitkeringsgerechtigden op grond van de Wet bijstandsverlening asielzoekers over het algemeen recht op een voucher voor juridisch advies en rechtsbijstand, als zij door hun persoonlijke en economische omstandigheden niet in staat zijn om zelf juridisch advies te betalen (EUAA-rapport, p. 5).

Het rapport vermeldt dat verzoekers in de eerste fase van hun verzoek verplicht zijn in een initieel opvangcentrum te verblijven gedurende maximaal achttien maanden. De meeste verzoekers blijven echter niet de volle achttien maanden in het centrum, vanaf er een eerste beslissing werd genomen kunnen zij worden doorverwezen naar andere centra of gedecentraliseerde huisvesting (AIDA, p. 130).

Het AIDA-rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. "The living conditions in many initial reception centers have been criticized by asylum seekers, volunteers and NGOs" (AIDA-rapport, p. 151). We zijn echter van oordeel dat hieruit niet besloten kan worden dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het rapport vermeldt verder dat de bewegingsvrijheid van verzoekers in Duitsland wordt beperkt. Een verzoeker wordt toegewezen aan een specifiek opvangcentrum in een specifiek district. Verzoekers mogen het centrum waar zij verblijven verlaten en zich vrij bewegen binnen het district waaraan zij toegewezen zijn. Hierbij wordt wel opgemerkt dat de bereikbaarheid met het openbaar vervoer van bepaalde opvangcentra en districten beperkt is (p. 140). "In general, people can travel freely within the town and district in which the reception center is located, although the limited accessibility of certain initial reception centers by public transport raises questions concerning freedom of movement (AIDA-rapport, p. 144). Opnieuw zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde dat de procedure in Duitsland zeer lang duurt en dat hij geen antwoord gekregen heeft tot het te laat was. Het AIDA-rapport stelt dat, indien er binnen de 6 maanden geen beslissing werd genomen omtrent een in Duitsland ingediende asielaanvraag, de Duitse autoriteiten de asielzoeker dient te informeren over wanneer een beslissing waarschijnlijk genomen zal worden. Normaliter dient een beslissing genomen te worden binnen de zes maanden, echter deze tijdslimiet kan verlengd worden naar een maximum van vijftien maanden in geval van complexe kwesties, een grote instroom van asielzoekers of verzoekers die hun verplichtingen omtrent de asielprocedure niet nakomen. Het rapport meldt dat er eind 2023 239.614 verzoeken hangende waren in Duitsland, een aanzienlijke stijging vergeleken met 2022 en voorgaande jaren. In de herfst van 2022 waren er vertragingen bij het registreren van asielaanvragen, wat de achterstand mogelijk vergroot heeft (pp. 37-39).

We erkennen dat het AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland, echter we zijn van oordeel dat deze tekortkomingen niet gelijkgesteld kunnen worden met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Uit het AIDA-rapport kan niet besloten worden dat de procedure met betrekking tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij zich goed voelt, maar wel veel vergeet. Hij gaf aan dat hij soms stottert. Tot op heden legde betrokkene geen attesten of concrete elementen voor die een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport stelt dat toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers gewaarborgd is in de nationale wetgeving. De wet beperkt gezondheidszorgen voor asielzoekers voor de eerste 18 maanden tot situaties van "acute ziektes of pijn", in dewelke "noodzakelijke medische of tandzorg nodig is, inclusief medicatie, verband en andere benodigdheden noodzakelijk voor convalescentie, herstel of verlichting van een ziekte of noodzakelijke diensten voor het aanpakken van consequenties van ziektes. Tevens wordt aan

asielzoekers vaccinaties en andere “noodzakelijke preventieve medische check-ups” aangeboden (AIDArapport, p. 164).

Na 18 maanden hebben asielzoekers recht op sociale voordelen als voorgeschreven in het Twaalfde Boek van de Sociale Code (Sozialgesetzbuch). Deze “standaard” sociale voordelen bevatten toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden die gelden voor Duitse staatsburgers die sociale voordelen ontvangen (AIDArapport, p. 164).

Het AIDA-rapport vermeldt weliswaar factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar hieruit kan niet geconcludeerd worden dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Duitsland geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Verder dient hieromtrent benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis gesteld zullen worden van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient besloten te worden dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet het niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande kan besloten worden dat niet aannemelijk gemaakt werd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstellingen aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij in de nota met opmerkingen.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de voorziene tien dagen.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2. Verzoeker voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van de volgende rechtsregels:

“- Artikel 3 van de Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);

- Artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

- Artikelen 3 en 17 van Verordening n°604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013;

- Artikelen 51/5 §2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het beginsel van evenredigheid en de verplichting om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van een administratief besluit met kennis van alle relevante elementen van de zaak.”

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“1.-

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 51/5, §4, eerste lid van de wet van 15.12.1980 die tegenpartij, bij wie een verzoek om internationale bescherming werd ingediend, machtigt de staat vast te stellen die verantwoordelijk is voor het onderzoek en, in het geval België niet verantwoordelijk is, de zaak voor te leggen aan de verantwoordelijke staat met het oog op het overnemen van de verzoeker om internationale bescherming, onder de voorwaarden van de Verordening Dublin III.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die betrekking heeft op verzoeker houdt echter geen rekening met de fundamentele rechten van verzoeker die dienen te worden gerespecteerd in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Artikel 3 van de Verordening Dublin III bepaalt als volgt: [...]

Op basis van deze bepaling komt tegenpartij tot het besluit dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Echter kan verzoeker niet worden overgebracht naar Duitsland met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar, gelet op het risico op schending van zijn fundamentele rechten in het kader van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, alsook het risico op refoulement, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Hof oordeelde dat een lidstaat geen verzoekers mag overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 – i.e. de Verordening voorafgaand aan Verordening 604/2013 die eenzelfde systeem van overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat bewerkstelligde – indien zij niet onkundig kan zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het Hof van Justitie in de zaak ‘PPU C.K. v. Slovenië’ (C-578/16 dd. 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest inhoudt, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat.

Het Hof oordeelde in de zaak ‘H.T. v. Duitsland en Griekenland’ (EHRM 15 oktober 2024, nr. 13337/19) dat in alle gevallen van verwijdering van een asielzoeker van een Verdragsstaat naar een derde land zonder onderzoek ten gronde van het verzoek om internationale bescherming, het de plicht is van de verwijderende staat om grondig te onderzoeken of er een reëel risico is dat de verzoeker toegang zal worden ontzegd in het derde land tot een adequate asielprocedure, ongeacht de vraag of het land waarnaar de verzoeker zal worden overgedragen een EU-lidstaat is en ongeacht de vraag of het land een Verdragssluitende partij is. Dit beschermt de verzoeker om internationale bescherming tegen refoulement. Dit onderzoek dient de

verwijdering naar een derde land vooraf te gaan, en indien komt vast te staan dat de gegeven garanties onvoldoende zijn houdt artikel 3 van het Europees Verdrag de verplichting in de betrokkene niet over te dragen aan het betrokken derde land.

Artikel 17.1 van dezelfde verordening bepaalt:

[...]

Deze bepaling biedt tegenpartij de mogelijkheid om een bij haar ingediend verzoek tot internationale bescherming te behandelen, en dit zelfs als de specifieke omstandigheden van de asielzoeker niet a priori onder haar verantwoordelijkheid vallen voor het onderzoek ervan.

Eveneens bepaalt artikel 51/5, §2, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

[...]

Gelet op de wijze waarop Duitsland het verzoek om internationale bescherming van verzoeker zal behandelen, alsook gelet op het gebrek aan individuele garanties voor verzoeker in geval van terugkeer naar Duitsland, worden de fundamentele rechten van verzoeker ernstig in het gedrang gebracht in geval van overdracht naar Duitsland.

2.-

Verzoeker kwam in België aan op 14.02.2025. Hij was daarbij vergezeld van zijn broer M.N., diens vrouw en hun kind. Zij dienden allen een verzoek om internationale bescherming in op 14.02.2025.

Bij hun aankomst in België heeft de broer van verzoeker onmiddellijk gevraagd aan de Belgische autoriteiten om verzoeker bij hen in het centrum onder te kunnen brengen. Verzoeker is immers in ernstige mate afhankelijk van zijn broer om zich in het dagelijks leven verstaanbaar te kunnen maken, alsook om hem bij te staan in het verloop van de internationale beschermingsprocedure.

3.-

In dit licht wenst verzoeker ook het medisch attest bij te brengen, opgemaakt te Bujumbura door Dr. B.E. op 20.08.2018. (Stuk 3)

Verzoeker was slachtoffer van een ernstig verkeersongeval op 14.03.2015. Hij liep daarbij een schedeltrauma op, wat leidde tot vochtophoping in de hersenen van verzoeker. Hij verbleef in het ziekenhuis van 14.03.2015 tot 18.03.2015 en werd nadien ambulantly opgevolgd door Dr. B.. Verzoeker herstelde van de fysieke letsels die het verkeersongeval veroorzaakte maar de beperking van zijn cognitieve vermogens is blijvend. Dat houdt in dat hij moeite heeft om zich op een verstaanbare manier uit te drukken. Daarnaast lijdt verzoeker als gevolg van de schade aan zijn hersenen aan geheugenverlies.

Verzoeker werd gehoord op 06.03.2025. Hij gaf daarbij aan dat hij in Duitsland moeilijkheden had om te communiceren, dat hij zich niet kon informeren en hij ook geen hulp kon vragen. Dit was onder meer te wijten aan het feit dat hij in Duitsland gescheiden werd van zijn broer die hem helpt bij het doorlopen van zijn procedure.

4.-

Opdat de rechten van verzoeker onder artikel 3 van het Europees Verdrag, waaronder non-refoulement, zouden worden gerespecteerd in geval van terugkeer naar Duitsland is het vereist dat verzoeker onder meer effectief toegang heeft tot de asielprocedure in Duitsland. Dit vereist onder meer dat hij zich verstaanbaar kan maken en dat hij zich kan informeren over het verloop en de stand van de asielprocedure, alsook dat hij zich kan laten bijstaan door een advocaat doorheen het verloop van zijn asielprocedure. Bovendien dient rekening gehouden te worden met de bijzondere noden die verzoeker heeft ten gevolge van zijn cognitieve beperking.

Wat betreft de toegang tot een advocaat stelt het meest recente rapport van AIDA (AIDA, Country Report: Germany – 2022 Update: April 2023, https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2024/06/AIDA-DE_2023-Update.pdf) op pagina 117 als volgt:

“Welfare organisations and other NGOs offer free advice services which include basic legal advice. However, access to NGOs is highly dependent on the place of residence. In some reception centres, welfare organisations or refugee councils have regular office hours or are located close to the centres so asylum seekers can easily access the offices of such organisations. However, offices of NGOs do not exist in all relevant locations and in any case, access to such services is not systematically ensured. As of 2023, there is no mechanism at the federal level which ensures that asylum seekers are getting access to legal advice from an independent institution before the interview.”

Vrije vertaling: “Welzijnsorganisaties en andere NGO's bieden gratis adviesdiensten aan, waaronder basis juridisch advies. De toegang tot NGO's is echter sterk afhankelijk van de verblijfplaats. In sommige opvangcentra hebben welzijnsorganisaties of vluchtelingenraden regelmatige kantooruren of bevinden ze zich in de buurt van de centra, zodat asielzoekers de kantoren van dergelijke organisaties gemakkelijk kunnen bereiken. Er zijn echter niet op alle relevante locaties kantoren van ngo's en in elk geval is de toegang tot dergelijke diensten niet systematisch verzekerd. Vanaf 2023 is er geen mechanisme op federaal niveau dat garandeert dat asielzoekers toegang krijgen tot juridisch advies van een onafhankelijke instelling vóór het interview.”

Wat betreft de toegang tot informatie over de asielprocedure in Duitsland vermeldt het rapport van AIDA expliciet dat Duitsland moeilijkheden kent om op voldoende informatie aan asielzoekers te bezorgen wat betreft de procedures, hun rechten en verplichtingen. De geschreven informatievoorziening van de Duitse autoriteiten beperkt zich tot het uitdelen van zogenaamde information sheets, die echter worden beoordeeld

door zowel advocaten als NGO's als zijnde abstract en gestandaardiseerd. (AIDA, p. 114) Verder wordt beschreven dat mondelinge informatievoorziening slechts bestaat uit vrijwillige begeleiding uitgevoerd door welzijnsorganisaties en andere onafhankelijke actoren. Deze begeleiding bestaat voornamelijk op groepsniveau, en is wat betreft individuele begeleiding en informatievoorziening erg beperkt. Bovendien wordt bekritiseerd dat de budgetten die door de Duitse overheid wordt voorzien voor deze begeleiding veel te laag zijn, wat leidt tot lange wachtlijsten en zo hun effectiviteit ernstig ondermijnt. (AIDA, p. 115-116)

Gelet op de bovenstaande informatie, en in het bijzonder gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker, dient te worden besloten dat de toegang van verzoeker op een werkelijke en effectieve wijze tot de asielprocedure geenszins gegarandeerd wordt.

Daarnaast loopt verzoeker een reëel risico te worden geconfronteerd met een situatie die zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM schendt daar Duitsland in onvoldoende mate rekening zal houden met zijn kwetsbaarheid en de bijzondere noden die hij heeft ten gevolge van zijn beperking.

In de eerste plaats kent Duitsland moeilijkheden om op een adequate manier personen met een kwetsbaar profiel zoals verzoeker identificeren. Er bestaat geen wet of mechanisme dat op een systematische manier erop gericht is kwetsbare personen te identificeren, enkel een formulier bestaat dat wordt gebruikt als interne richtlijn ter identificatie van kwetsbaren. (AIDA, p. 91)

Daarnaast valt de verantwoordelijkheid voor de identificatie van kwetsbare profielen in de eerste plaats bij de verschillende deelstaten, die dienen in te staan voor de opvang en de accommodatie van verzoekers om internationale bescherming. Daarbij dient er echter op gewezen te worden dat die identificatie voornamelijk gebeurt op basis van de individuele begeleiding (AIDA, p. 92) die hierboven reeds beschreven werd als inadequaats en onvoldoende. De gehanteerde aanpak wordt dan ook nog steeds bekritiseerd omwille van zijn niet-systematisch karakter. (AIDA, p. 93)

In de eerste plaats dient daarom besloten te worden dat het hoogst twijfelachtig is dat verzoeker zich zal kunnen identificeren als kwetsbaar profiel gelet op zijn cognitieve beperkingen. Daarnaast garandeert de beschikbare informatie geenszins dat met het kwetsbaar profiel van verzoeker rekening zal worden gehouden in de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Duitse autoriteiten voorzien erin dat opleidingen worden voorzien voor het personeel van de asielinstanties om om te gaan met personen uit de vier categorieën van nietbegeleide minderjarigen, slachtoffers van gendergerelateerde vervolging, slachtoffers van mensenhandel en slachtoffers van foltering of getraumatiseerde asielzoekers. (AIDA, p. 98) Verzoeker valt echt niet onder te brengen onder een van deze categorieën. Bovendien heeft tegenpartij ook op geen enkel wijze

Bovendien bekritiseert ook het Rode Kruis verder de wijze waarop een algemene, systematische wijze van identificatie van personen met een beperking door de Duitse autoriteiten ontbreekt. Het Rode Kruis vermeldt daarbij onder meer dat er nood is aan het garanderen van procedurele rechten voor vluchtelingen met een beperking. (Stuk 4)

De gebreken in de identificatie van het kwetsbaar profiel van verzoeker heeft niet alleen gevolgen voor de procedurele waarborgen in de behandeling van zijn asielverzoek, maar ook voor zijn leefomstandigheden, meer bepaald op vlak van opvang.

Er dient op gewezen te worden dat de omstandigheden op vlak van opvang in Duitsland reeds zeer precar zijn. Uit het AIDA-rapport "AIDA, Country Report: Germany - 2023" blijkt dat het systeem voor de opvang van asielzoekers in Duitsland duidelijke systeemfouten vertoont. In het bovengenoemde AIDA-rapport staat dat opvangcentra overvol zijn en dat als gevolg daarvan asielzoekers geen andere keuze hebben dan te slapen in tenten of op straat. In deze omstandigheden zijn ze niet in staat om zelf in hun meest elementaire behoeften te voorzien, zoals voedsel, water en zich wassen:

"Due to the increasing arrivals of protection seekers, several municipalities, especially larger cities, have had to reintroduce emergency shelters. Especially in larger cities, exhibition grounds and/or made-up tent facilities are used to host asylum seekers. The conditions in these emergency shelters are below standards. It has been reported that no adequate heating systems were installed in winter and that often access to social and legal assistance is difficult. (...) As a consequence of the increasing arrivals, many regular arrival centres are heavily overcrowded. This has led to deteriorating conditions in the facilities. In many municipalities there is a backlog in registrations of asylum seekers and access to health care and social assistance became more difficult. (AIDA, p. 17-18)

Vrije vertaling : " Door de toenemende toestroom van beschermingszoekers hebben verschillende gemeenten, vooral grotere steden, noodopvangcentra moeten herinvoeren. Vooral in grotere steden worden expositiehallen en/of opgezette tentvoorzieningen gebruikt om asielzoekers te huisvesten. De omstandigheden in deze noodopvangcentra zijn ondermaats. Er is gerapporteerd dat er in de winter geen adequate verwarmingssystemen zijn geïnstalleerd en dat de toegang tot sociale en juridische bijstand vaak moeilijk is. (...) Als gevolg van de toenemende toestroom zijn veel reguliere aankomstcentra zwaar overbevolkt. Hierdoor zijn de omstandigheden in de voorzieningen verslechterd. In veel gemeenten is er een achterstand bij de registratie van asielzoekers en is de toegang tot gezondheidszorg en sociale bijstand moeilijker geworden.

Verzoeker wordt getracht te worden overgebracht naar Hamburg. Hamburg moet beschouwd worden als een grote stad waar de zekerheid omtrent de huisvesting van asielzoekers erg groot is. Bovendien moet nogmaals worden opgemerkt dat, zelfs als verzoeker zou worden gehuisvest in Hamburg, het onzeker is of

daarbij ook rekening zal worden gehouden met zijn kwetsbaar profiel. Beide voorwaarden zijn noodzakelijk om zijn menswaardige levensomstandigheden te garanderen.

Voor verzoeker wordt tot slot in het bijzonder gewezen op de afhankelijk die hij heeft ten aanzien van zijn broer. Indien verzoeker de mogelijkheid zou hebben om samen met zijn broer te verblijven in Duitsland zou dit tot gevolg hebben dat verzoeker begeleiding van hem zou kunnen ontvangen, zowel in zijn dagelijks leven als gedurende het verloop van zijn asielprocedure. Echter wordt opgemerkt dat verzoeker zal worden overgebracht naar Hamburg, waar hij zonder zijn broer zal moeten verblijven. Ook op dit vlak ontbreekt aldus iedere individuele garantie om de menswaardige leefomstandigheden van verzoeker te garanderen.

Tot slot wijst tegenpartij er meermaals op dat verzoeker zich indien hij vreest te worden behandeld op manier strijdig met artikel 3 van het EVRM, en daarin inbegrepen het principe van non-refoulement, hij zich dient te wenden tot de bevoegde instanties in Duitsland, volgens de algemene regel van K.R.S. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM, nr. 32733/08). Echter houdt tegenpartij in deze beoordeling geenszins rekening met de individuele elementen van verzoeker, in het bijzonder zijn cognitieve beperkingen, die hem niet toelaten om op zelfstandige basis zo'n klacht neer te leggen of zich te richten tot een instanties of raadsman die hem hierin zou kunnen bijstaan.

Er dient te worden besloten dat tegenpartij op geen enkele manier op het individueel niveau garanties heeft bekomen dat verzoekers rechten onder artikel 3 van het EVRM zullen worden gegarandeerd. In de eerste plaats is het zo dat verzoeker bij overdracht naar Duitsland moeilijkheden zal kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat. Daarnaast heeft tegenpartij op geen enkele wijze aangetoond dat Duitsland de noodzakelijke maatregelen zal nemen gelet op de cognitief beperking van verzoeker en ter waarborging van zijn effectieve rechtsbescherming in het verloop van zijn asielprocedure.

VI. ERNSTIGE SCHADE DIE MOEILIK TE HERSTELLEN IS

Verzoeker werd op de hoogte gebracht van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten op 28.03.2025. Eveneens werd ten aanzien van hem op 27.03.2025 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. Op 07.04.2025 werd verzoeker geïnformeerd dat zijn overdracht naar Duitsland voorzien is op 10.04.2025.

In geval van uitvoering van de beslissing en overdracht naar de aangeduide verantwoordelijke lidstaat, zal de duidelijk ernstige schade voor verzoeker moeilijk te herstellen zijn, doordat hij blootgesteld zal worden aan een behandeling die kan worden gekwalificeerd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten.

Het bestreden besluit om het gebied te verlaten moet daarom worden opgeschort en vervolgens nietig worden verklaard.

V. UITERST DRINGENDE NOODZAKELIJKHEID

Verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum sinds 28.03.2025. Hij maakt het voorwerp uit van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoering daarvan is imminent, gelet op het feit dat verzoeker op 07.04.2025 er van op de hoogte werd gesteld de overdracht naar Duitsland door middel van een vlucht naar Hamburg voorzien is op 10.04.2025. (Stuk 2)

Verzoeker rechtvaardigt aldus de snelheid waarmee de onderhavige procedure is ingeleid."

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De bestreden beslissing maakt melding van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, dat aan Duitsland toekomt. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing wordt gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij gaat uitgebreid in op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor aflegde. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

2.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat de feiten die aanleiding gaven tot het nemen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5, § 1 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na de indiening van een verzoek om internationale bescherming moet worden overgegaan tot een onderzoek *“met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt”* met het oog op *“het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek”*.

Artikel 51/5, § 4 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat na dit onderzoek desgevallend het verblijf moet worden geweigerd en de betrokkene de opdracht krijgt zich in een andere lidstaat aan te melden: *“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”*

Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is van oordeel dat een overdracht naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) omwille van zijn mentale gezondheidstoestand die hem zou verhinderen om zijn rechten als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland te doen gelden.

2.2.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220).

De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3

van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak "*N.S./Secretary of State for the Home Department*" dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" – een verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.2.7. Verder wijst de Raad op artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening, dat thans het volgende bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

2.2.8. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis*, dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§ 83-85). De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§ 91-92). Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.2.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op concrete en pertinente wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Duitsland. Daarbij is rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker en met de beschikbare actuele landeninformatie, met name het landenrapport voor Duitsland 2023, update 5 juni 2024, zoals dit tot stand kwam binnen het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (hierna: het AIDA-rapport) dat ook wordt aangehaald door verzoeker. Verweerder heeft daarbij een omstandige analyse doorgevoerd inzake onder meer de (materiële) opvang in Duitsland, de rechtsbijstand aldaar, alsook inzake de toegang tot de gezondheidszorg. Verweerder besluit op goede gronden dat er geen sprake is van dermate structurele tekortkomingen op het vlak van de opvang en de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dat niet zou kunnen worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat niet kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is. Het gegeven dat hij het niet eens is met het standpunt van verweerder volstaat daartoe niet. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard om op de pertinente motivering in de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

2.2.10. Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie wijst verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op het volgende:

"Verzoeker maakt met zijn betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Hij toont verder niet aan dat hij, tijdens zijn verblijf in Duitsland gedurende 2.5 jaar, niet zou zijn opgevangen en aldus op straat of in tenten heeft moeten slapen.

Verzoeker zal op uitdrukkelijk akkoord van de Duitse instanties worden overgedragen en zal er, conform de internationale en Europese regelgeving inzake verzoeken om internationale bescherming, tijdens de gehele procedure van opvang kunnen genieten.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt een begin van bewijs van een schending van artikel 3 EVRM ingeval van terugkeer naar Duitsland aan te leveren. De rapporten die hij aanhaalt en bijbrengt leiden geenszins tot de conclusie dat er in Duitsland sprake zou zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoeker, als meerderjarige, toont evenmin een bijzondere band van afhankelijkheid aan met zijn in België verblijvende broer en schoonzus, die eveneens in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Niettegenstaande verzoeker tijdens zijn gehoor door de DVZ heeft verzoeker aangehaald te stotteren en soms dingen te vergeten, heeft hij nergens melding gemaakt nood te hebben aan hulp en steun van zijn broer om te kunnen communiceren. In het Dublininterview wordt evenmin melding gemaakt van communicatieproblemen.

Ook thans brengt verzoeker geen begin van bewijs of een verklaring van zijn broer bij waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker, zonder diens steun, zich niet zou kunnen verstaanbaar maken.

Waar verzoeker thans een medisch document uit 2018 toevoegt, toont hij hiermee niet aan in welke mate dit document nog actueel zou zijn en de bevindingen van de centrum-arts d.d. 28.03.2025 zou tegenspreken.

Verder merkt verwerende partij op dat ook verzoekers broer en echtgenote, onder een bijlage 26quater, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen nadat ook de Duitse instanties zich op met hun overname akkoord hebben verklaard (zie bijlagen).

Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden in Duitsland aan zijn lot te worden overgelaten.

Hij toont prima facie niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Duitsland zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers aldaar.

Uit de uiteenzetting supra blijkt dat het Bestuur wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure.

Hij toont evenmin aan dat er thans geen overdrachten meer naar Duitsland zouden mogen plaats vinden.

Hij blijft verder in gebreke aan te tonen dat hij eventueel onder de uitzonderingsbepalingen van de Dublin III-Verordening zou vallen.

Uit het AIDA-rapport, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt verder niet dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen in de Duitse procedure aangaande verzoeken om internationale bescherming noch blijkt dat verzoeker er op een onmenselijke manier zou behandeld worden, wel integendeel."

De Raad treedt verweerder hierin bij. Bovendien blijkt uit het medisch attest toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) geenszins dat verzoeker met een dermate ernstige mentale beperking en/of aantasting van zijn cognitieve vaardigheden ten gevolge van zijn ongeval te kampen heeft dat hij niet in staat zou zijn om zich in het dagelijks leven op een verstaanbare wijze uit te drukken. Er wordt immers slechts melding gemaakt van geheugen- en spraakproblemen die maar af en toe voorkomen. Hieruit kan dan ook niet blijken dat verzoeker zich geheel niet verstaanbaar zou kunnen maken en/of hiervoor van zijn broer afhankelijk zou zijn. Verzoekers verwijzing naar de situatie van vluchtelingen met een beperking (verzoekschrift, stuk 4) is *in casu* dan ook niet relevant.

2.2.11. Uit het geheel van voorgaande blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat er in zijn hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan. Hij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geconfronteerd wordt met systeemfouten, wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verzoeker toont met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging *prima facie* niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het besluit genomen werd op basis van tegenstrijdige motieven, onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling of een manifeste appreciatiefout.

2.2.12. Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

S. HUENGES WAJER